# การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ และทักษะสังคม สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร*

# Development of an English Camp Training Program to Enhance English Speaking Skills, English Camp Activity Knowledge and Social Skills for English Major Students, Faculty of Education, Silpakorn University

สุนีตา โฆษิตชัยวัฒน์**

**บทคัดย่อ**

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษ 2) เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 3) เพื่อประเมินประสิทธิผลของหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษโดยศึกษาประเด็นต่าง ๆ ดังนี้ 3.1) เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังการฝึกอบรมและศึกษาขนาดของผล (Effect Size) 3.2) เปรียบเทียบความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังการฝึกอบรมและศึกษาขนาดของผล 3.3) เปรียบเทียบทักษะสังคมของนักศึกษาก่อนและหลังฝึกอบรมและศึกษาขนาดของผล และ 3.4) ศึกษาระดับความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ปีการศึกษา 2555 จำนวน 38 คน โดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง ใช้เวลาในการทดลอง 3 วัน รวม 20 ชั่วโมง ผลการวิจัยพบว่า 1) ข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตร ได้แก่ หน้าที่ภาษาที่จำเป็นสำหรับครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นด้านกิจกรรมสำหรับค่ายภาษาอังกฤษ ทักษะสังคมที่จำเป็นสำหรับครูสอนภาษาอังกฤษ และ เนื้อหาสาระที่เกี่ยวกับประชาคมอาเซียนและประเทศสมาชิก ตลอดจนพบว่ากลุ่มตัวอย่างประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ และความรู้ความเข้าใจด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น 2) หลักสูตรค่ายภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ ($E_1/E_2$) เท่ากับ 81.12/80.90 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 75/75 ที่กำหนดไว้ 3) หลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ ดังนี้ 3.1) ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังอบรมสูงกว่าก่อนอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ มีผลขนาดใหญ่มาก 3.2) ความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังอบรมสูงกว่าก่อนอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีผลขนาดใหญ่มาก 3.3) ทักษะสังคมของนักศึกษาหลังอบรมสูงกว่าก่อนอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีผลขนาดใหญ่ 3.4) นักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรมโดยภาพรวมในระดับมากที่สุด

---

* บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ และทักษะสังคม สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

** นักศึกษาระดับปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร E-mail Address: sxuneeta@hotmail.com ที่ปรึกษาดุษฎีนิพนธ์หลัก:ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บำรุง โตรัตน์ ที่ปรึกษาดุษฎีนิพนธ์ร่วม: อาจารย์ ดร.จำนง แก้วเพ็ชร และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไชยยศ ไพวิทยศิริธรรม

**Abstract**

The objectives of the research were 1) to investigate fundamental data for elementary English teachers using needs analysis 2) to develop a training program on the 75/75 efficiency criterion 3) to investigate effectiveness of the training as follows: 3.1) to compare English speaking abilities of the students before and after training 3.2) to compare English camp activity knowledge of the students before and after training 3.3) to compare students' social skills before and after training 3.4) to survey students' satisfaction with the training program. The sample for this research was purposively selected to be thirty eight of the fourth year undergraduate students, English major, Faculty of Education, Silpakorn University, class of 2012. It was conducted in 3 days and was for 20 hours in total. The results of the study were as follows: 1) The fundamental data to develop the training program such as language functions for EFL teachers, English camp activities, social skills necessary for English teachers and basic information about ASEAN and its members were identified. Also the needs assessment survey using questionnaires showed that the average scores of the self-assessment in English speaking skills and knowledge of organizing English camp were at medium level. 2) The developed training program in the field tryout stage reached the efficiency ($E_1/E_2$) at 81.12/80.90 which was higher than the established requirement of 75/75. 3) After implementation of the English Camp Training Program, the learning evaluation revealed the following: 3.1) The average scores of English speaking skills in post-test were significantly higher than pre-test scores at .05 level and its effect size was very large. 3.2) The average scores of knowledge of English camp activity in post-test were significantly higher than pre-test scores at .05 level and its effect size was very large. 3.3) The average scores of social skills self-awareness in post-test were significantly higher than pre-test scores at .05 level and its effect size was large. 3.4) The satisfaction survey indicated that students' overall satisfaction with the training program was at the highest level.

**บทนำ**

ปัจจุบันภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญต่อประเทศไทยและทุกๆชาติทั่วโลก เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ใช้สื่อสารระหว่างประเทศ ยิ่งไปกว่านั้นอาเซียนได้กำหนดทิศทางที่แน่ชัดว่าความร่วมมือระหว่างประเทศสมาชิกจะต้องเดินไปสู่การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community: AEC) ภายในปี 2558 โดยกฎบัตรอาเซียนข้อ 34 บัญญัติว่า ภาษาที่ใช้ในการทำงานของอาเซียน คือ ภาษาอังกฤษ ซึ่งหมายความว่าประชาชนพลเมืองใน 10 ประเทศอาเซียนจะต้องใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารกันนอกเหนือจากการใช้ภาษาประจำชาติ จึงกล่าวได้ว่า ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือสำคัญสำหรับพลเมืองอาเซียนในการสื่อสารและสร้างสัมพันธ์สู่โลกกว้างของภูมิภาคอาเซียน และภาษาอังกฤษจะเป็นภาษาที่สองของพลเมืองอาเซียนคู่กับภาษาประจำชาติของแต่ละประเทศอีกด้วย (สมเกียรติ อ่อนวิมล, 2554) ดังนั้น เพื่อเตรียม

ความพร้อมและปรับตัวให้เท่าทันสถานการณ์ให้สามารถรับมือกับภาวะการเปลี่ยนแปลงในอนาคต กระทรวงศึกษาธิการได้เล็งเห็นความสำคัญและความจำเป็นของภาษาอังกฤษ จึงได้กำหนดแผนพัฒนาการศึกษา โดยกำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐานซึ่งนักเรียนทุกคนต้องได้เรียนรู้ โดยกำหนดให้ผู้เรียนที่ผ่านการศึกษาขั้นการศึกษาพื้นฐานจะต้องสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการพูดสื่อสารได้ เพื่อพัฒนาคุณภาพของเยาวชนให้มีความพร้อมด้านภาษาอังกฤษเพื่อก้าวสู่อาเซียนและเวทีโลกได้อย่างสง่างาม (กระทรวงศึกษาธิการ, 2555) และบัณฑิตไทยควรได้รับการพัฒนาให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อสร้างโอกาสให้แก่ตนเองให้สามารถทำงานในประเทศเพื่อนบ้านได้ด้วย (ธัญญลักษณ์ วีระสมบัติ, 2555: 21)

จากอดีตที่ผ่านมาพบว่าประเทศไทยยังมีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ประกอบกับเด็กไทยขาดโอกาสที่เอื้ออำนวยต่อการใช้ภาษาอังกฤษ จึงทำให้ขาดความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพราะไม่มีประสบการณ์ รวมถึงพื้นฐานอุปนิสัยของคนไทยที่ไม่ชอบการฝึกฝนเพราะกลัวว่าจะพูดผิด (อริสรา ธนาปกิจ, 2555) อีกทั้งความแตกต่างของกลวิธีทางภาษาและปัจจัยทางสังคมของภาษาไทยและภาษาอังกฤษ (ปาจรีย์ นิพาสพงษ์, 2011) ยิ่งไปกว่านั้น ข้อมูลจากแหล่งต่างๆพบว่า นักเรียนไทยจำนวนมากที่เรียนภาษาอังกฤษมาหลายปีแต่ไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษของเยาวชนยังอยู่ในระดับที่ต้องได้รับการปรับปรุง (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) และจากการเก็บข้อมูลคะแนนทักษะภาษาอังกฤษจากการสอบ TOEFL ของบัณฑิตจากประเทศอาเซียน ยังพบว่า ประเทศสิงคโปร์กับประเทศฟิลิปปินส์เป็นสองประเทศที่ได้คะแนนเฉลี่ยสูงกว่า 550 ส่วนประเทศมาเลเซีย อินโดนีเซีย พม่า เวียดนาม และกัมพูชา ได้คะแนนเฉลี่ยมากกว่า 500 ในขณะที่คะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตไทยต่ำกว่า 500 คะแนน (กาญจนา ปราบพาล และประกายแก้ว โอภานนท์อมตะ อ้างถึงใน ธัญญลักษณ์ วีระสมบัติ, 2555: 20)

อย่างไรก็ตาม ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เป็นทักษะที่แสดงถึงระดับความสามารถในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ (Richards, 2008: 19) Nunan (1991: 31) เสริมว่า ความสามารถในการพูดภาษาแสดงถึงความสำเร็จในการเรียนภาษา อีกทั้งการพูดเป็นจุดประสงค์สำคัญและเป็นตัวบ่งชี้ถึงความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ คนที่เรียนภาษาหากไม่สามารถพูดภาษานั้นได้อย่างคล่องแคล่ว จัดว่าเป็นผู้ที่มีความรู้ในภาษานั้นไม่เพียงพอ ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ Ur (1996: 120) ที่กล่าวว่า ทักษะการพูด เป็นทักษะที่แสดงให้เห็นว่า ผู้พูดมีความรู้ในภาษานั้นอย่างชัดเจน จากความสำคัญดังกล่าวกระทรวงศึกษาธิการจึงได้มีนโยบายปฏิรูปหลักสูตรและกระบวนการสอน เร่งพัฒนาครู โดยให้จัดการเรียนการสอนให้มีคุณภาพเพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียนและประชาคมโลก และเล็งเห็นความสำคัญของทักษะการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน และได้กำหนดแผนยุทธศาสตร์ปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งกำหนดให้ทุกโรงเรียนจัดค่ายภาษาอังกฤษเป็นกิจกรรมทุกปี เพื่อเพิ่มโอกาสในการฝึกพูดภาษาอังกฤษให้กับนักเรียนไทย เนื่องจากค่ายภาษาอังกฤษจะช่วยเสริมสร้างประสบการณ์และความรู้เพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสใช้ภาษาจริง ผู้เรียนได้เรียนรู้และใช้ภาษาในบรรยากาศที่ผ่อนคลายและสนุกสนาน (อารินสะอีดี และ สุรัยยา สุไลมาน, 2551) การใช้ เกม เพลง และ กิจกรรมเพื่อนันทนาการต่างๆ จะช่วยให้เกิดการเรียนรู้และใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ (Lochana & Deb, 2006) ค่ายภาษาอังกฤษจึงเปิดโอกาสให้ผู้เข้าค่ายได้ใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่างๆอย่างมั่นใจ เป็นการสร้างสถานกาณ์ให้การสื่อสารเป็นไปอย่างมีจุดมุ่งหมาย

และส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และเสริมสร้างประสบการณ์ทางภาษาให้แก่ผู้เรียนโดยตรง นอกจากนั้น ผู้ที่เข้าร่วมในกิจกรรมเสริมหลักสูตรนอกเวลาเรียนจะได้รับการพัฒนาในทางบวกทั้งด้านกายภาพและด้านความคิด ทั้งที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตของตนเอง ต่อผู้อื่นและสังคมอีกด้วย (Garton, Miltenberger, and Pruett, 2007)

ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยสืบเนื่องมาจาก“ครู” ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ (Elmore & Burney, 1999) ซึ่งรายงานผลการประเมินความสามารถตนเองของครูสอนภาษาอังกฤษ ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ระบุว่า ครูร้อยละ 51.91 มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในระดับที่ต้องปรับปรุง รวมทั้งขาดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการจัดการเรียนการสอน ขาดความสามารถในการจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อแก่การเรียนรู้ภาษาที่เหมาะสม และขาดศักยภาพในการวัดและประเมินผลภาษาอังกฤษ (อมรศรี แสงส่องฟ้า, 2011) ยิ่งไปกว่านั้น ครูสอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่มิได้ให้ความสำคัญกับการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างจริงจัง มักมุ่งเน้นให้นักเรียนสามารถทำข้อสอบเพื่อสอบเข้ามหาวิทยาลัย (นัยนา ศิริมานะกุล, 2543) ประกอบกับจำนวนนักเรียนในชั้นเรียนมากเกินไป ทำให้ไม่สามารถดูแลหรือจัดให้นักเรียนฝึกพูดภาษาอังกฤษได้อย่างทั่วถึง

จากประสบการณ์เป็นอาจารย์รับผิดชอบการเรียนการสอนให้กับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ หลักสูตรปริญญาบัณฑิต แบบ 5 ปี คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ผู้วิจัยพบว่า ไม่มีวิชาใดในหลักสูตรเกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการจัดค่ายภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาแต่อย่างใด และจากการค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า งานวิจัยต่างๆล้วนแล้วแต่มุ่งพัฒนาทักษะความสามารถทางภาษาและเทคนิควิธีสอนในชั้นเรียนให้กับครูเท่านั้นผู้วิจัยจึงเล็งเห็นความจำเป็นในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการพูด ความรู้ด้านกิจกรรมทางภาษา และทักษะสังคม สำหรับนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ในรูปแบบของหลักสูตรเสริมพิเศษนอกชั้นเรียนโดยมีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับประชาคมอาเซียนซึ่งปัจจุบันเป็นประเด็นที่กำลังได้รับความสนใจ และกระทรวงศึกษาได้ให้ความสำคัญ โดยเน้นการพัฒนาทักษะการพูดเพื่อการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ เน้นพัฒนาทักษะสังคมเพื่อการเป็นครูสอนภาษาที่ดี มีการวัดและประเมินประสิทธิภาพของหลักสูตรอย่างเป็นระบบ เพื่อเตรียมความพร้อมในการปฏิบัติการวิชาชีพครูในฐานะครูสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นต่อไป

**วัตถุประสงค์การวิจัย**

การวิจัยครั้งนี้เป็นการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ และทักษะสังคม สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร มีวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังต่อไปนี้

1. เพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษ กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ ทักษะสังคม สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

2. เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษ กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ ทักษะสังคม สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75

3. เพื่อประเมินประสิทธิผลของหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษ กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ ทักษะสังคม สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร โดยศึกษาประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

3.1 เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังอบรมและศึกษาขนาดของผล

3.2 เปรียบเทียบความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังอบรมและศึกษาขนาดของผล

3.3 เปรียบเทียบทักษะสังคมของนักศึกษาก่อนและหลังอบรมและศึกษาขนาดของผล

3.4 ศึกษาระดับความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรม

**สมมติฐานของการวิจัย**

จากการศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับมาตรฐานนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มาตรฐานครูสอนภาษาอังกฤษ หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร หลักการและทฤษฎีเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ประโยชน์และความสำคัญของค่ายภาษาอังกฤษ และทักษะสังคมที่เป็นประโยชน์ต่อครูสอนภาษาอังกฤษ สามารถตั้งสมมติฐานการวิจัยได้ ดังนี้

1. หลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75
2. กลุ่มตัวอย่างมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษภายหลังฝึกอบรมสูงขึ้นกว่าก่อนฝึกอบรม และมีผลขนาดใหญ่
3. กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษภายหลังฝึกอบรมสูงขึ้นกว่าก่อนฝึกอบรมและมีผลขนาดใหญ่
4. กลุ่มตัวอย่างมีทักษะสังคมภายหลังฝึกอบรมสูงขึ้นกว่าก่อนฝึกอบรม และมีผลขนาดใหญ่
5. กลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษในระดับมาก

**ขอบเขตการวิจัย**

การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตการดำเนินการดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 4 หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2555 หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร จำนวน 38 คน โดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรต้น

หลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ และทักษะสังคม สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

2.2 ตัวแปรตาม

2.2.1 ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง

2.2.2 ความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง

2.2.3 ทักษะสังคมของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง

2.2.4 ความพึงพอใจในการฝึกอบรมของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง

**เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย**

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. หลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษ
2. แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษทางตรงและทางอ้อม
3. แบบทดสอบความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ
4. แบบประเมินทักษะสังคม
5. แบบประเมินความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรม

**วิธีดำเนินการวิจัย**

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Pre-experimental Research) ใช้รูปแบบ One-group-pretest-posttest-design (บำรุง โตรัตน์, 2534) โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการในลักษณะของการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) มีขั้นตอนการดำเนินการ 3 ขั้นตอน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

**ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม (Needs Analysis)**

ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยแบ่งวิธีการศึกษาเป็น 2 ส่วน คือ การศึกษาวิเคราะห์ตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และ การสำรวจความต้องการในการฝึกอบรมของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. การศึกษาวิเคราะห์ตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาวิเคราะห์ตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ได้ข้อมูลสำคัญ 3 ประการ คือ 1) หน้าที่ภาษาที่จำเป็นสำหรับครูสอนภาษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น 2) กิจกรรมทางภาษาสำหรับค่ายภาษาอังกฤษ และ 3) ทักษะสังคมที่จำเป็นสำหรับครูสอนภาษาอังกฤษ

2. การสำรวจข้อมูลพื้นฐานและความต้องการในการฝึกอบรม

ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามตามวิธีการของ Nunan (1996) โดยแบ่งออกเป็น 4 ตอน คือ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปและความต้องการฝึกอบรม ตอนที่ 2 หน้าที่ภาษาสำหรับครูสอนภาษาอังกฤษ ตอนที่ 3 กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ และตอนที่ 4 ทักษะสังคม เพื่อสำรวจปัญหาและความต้องการฝึกอบรมของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง

**ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนาหลักสูตรและการศึกษานำร่อง (Curriculum Development & Pilot Study)**

การดำเนินการวิจัยในขั้นตอนที่ 2 เป็นการนำผลการวิจัยจากขั้นตอนที่ 1 มาออกแบบหลักสูตรฝึกอบรมในภาพรวม โดยคำนึงถึงองค์ประกอบสำคัญ (Components of Design) 4 ด้าน ได้แก่ 1) เป้าหมายและวัตถุประสงค์ (Goals & Objectives) 2) เนื้อหาสาระ (Subject Matter) 3) วิธีการและการจัดการ (Method and Organization) 4) การประเมินผล (Evaluation) (Ornstein & Hunkins, 1993: 232-233) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. วางเป้าหมายและกำหนดวัตถุประสงค์ของหลักสูตรฝึกอบรม โดยคำนึงถึงองค์ประกอบสำคัญ 4 ประการ คือ ผู้เรียน (Audience) พฤติกรรมของผู้เรียน (Behavior) เงื่อนไขของการจัดกิจกรรม (Condition) และ ระดับของความสมบูรณ์ของการปฏิบัติภารกิจที่กำหนด (Degree of Completion) ที่เรียกย่อๆว่า ABCD (Frey, 2011) ซึ่งกำหนดไว้อย่างชัดเจนในแต่ละหน่วยการฝึกอบรมว่า ผู้เข้าอบรมต้องรู้ว่าจะต้องทำสิ่งใดให้สำเร็จ และ จะวัดประสิทธิผลของภารกิจที่ผู้เข้ารับการอบรมปฏิบัติได้อย่างไร เป็นการกำหนดสิ่งที่ต้องการให้เกิดแก่ผู้เข้ารับการฝึกอบรม ที่สะท้อนถึงผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

2. คัดเลือกเนื้อหาสาระสำหรับกิจกรรมฝึกอบรม โดยคำนึงถึง ขอบเขตและความลึกของเนื้อหา (Scope) การบูรณาการกับสาระอื่นๆ (Integration) การจัดลำดับจากง่ายไปสู่ยาก (Sequence) ความต่อเนื่อง (Continuity) ความสัมพันธ์กับด้านอื่นของหลักสูตร(Articulation) สัดส่วนของเนื้อหาที่สมดุลย์กันในแต่ละส่วน (Balance) ตามแนวคิดของ Ornstein & Hunkins (1993: 237-241) ซึ่งเนื้อหาสาระที่ผู้วิจัยคัดเลือกมาออกแบบกิจกรรมการฝึกอบรม ได้แก่เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับประชาคมอาเซียน (ASEAN Community) และประเทศสมาชิก โดยใช้หัวข้อ 5 อันดับแรก ที่นักศึกษาส่วนใหญ่เลือกจากการสอบถามในขั้นตอนที่ 1 มาออกแบบโมดูลฝึกอบรม 5 โมดูล ดังนี้ โมดูลที่ 1 Locations / Places: Getting to Know ASEAN Community โมดูลที่ 2 People: Lifestyles of People in ASEAN Countries โมดูลที่ 3 Aesthetics: Poems of ASEAN Countries โมดูลที่ 4 Food: Food in ASEAN Countries และ โมดูลที่ 5 Environment: Environmental Problems in ASEAN Countries

3. กำหนดวิธีการและการดำเนินการฝึกอบรม โดยผู้วิจัยกำหนดให้มีวิทยากรผู้ช่วยคอยให้ความช่วยเหลือในการฝึกอบรม จำนวน 3 ท่านตลอดระยะเวลาฝึกอบรม 3 วัน โดยกำหนดคุณสมบัติของวิทยากรผู้ช่วย ไว้ ว่าต้องเป็นอาจารย์สอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษาที่มีความเชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษและการจัดค่ายภาษาอังกฤษไม่ต่ำกว่า 5 ปีการดำเนินการฝึกอบรมใช้แนวทางการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity Based Learning) เพื่อวางแผนการฝึกอบรม โดยวิธีการจัดกิจกรรมฝึกอบรมแต่ละโมดูลมีขั้นตอนการดำเนินการที่เป็นระบบ แบ่งเป็นขั้นตอนของกิจกรรมย่อยต่างๆ ดังนี้

3.1 ขั้นการทำกิจกรรมเพื่อนำเข้าสู่เนื้อหา (Warm Up Activity)

เป็นขั้นตอนการทำกิจกรรมเพื่อนำเข้าสู่เนื้อหาเน้นกิจกรรมที่ก่อให้เกิดความสนุกสนาน สร้างบรรยากาศที่ผ่อนคลาย และใช้ภาษาอังกฤษที่ไม่ซับซ้อนนัก

3.2 ขั้นการทำกิจกรรมเสริมทักษะภาษา (Encouraging Activity)

เป็นการให้ผู้เข้าอบรมทำกิจกรรมที่เน้นการใช้เกมการแข่งขันเพื่อการฝึกใช้ภาษาในบรรยากาศที่ไม่ตึงเครียดอย่างในห้องเรียน ให้ได้รับความรู้ และทักษะภาษาเบื้องต้นที่จะเป็นประโยชน์ต่อการนำไปใช้ในกิจกรรมหลัก

3.3 ขั้นการทำกิจกรรมเพื่อสนับสนุนกิจกรรมหลัก (Enhancing Activity)

เป็นการให้ผู้เข้าอบรมทำกิจกรรมที่เน้นการฝึกทักษะภาษาที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้และใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ เพื่อเตรียมพร้อมสู่การปฏิบัติกิจกรรมหลักต่อไป

3.4 ขั้นการทำกิจกรรมหลัก (Main Activity)

เป็นขั้นตอนที่ให้ผู้เข้าอบรมทำกิจกรรมหลัก ที่สามารถพัฒนาทักษะการพูดเปิดโอกาสให้ได้ฝึกใช้หน้าที่ภาษาหลากหลายหน้าที่ เป็นกิจกรรมที่สามารถพัฒนาทักษะสังคมต่างๆที่จำเป็นสำหรับครูสอนภาษาและเป็นกิจกรรมที่เสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์

3.5 ขั้นการสนทนาท้ายโมดูล (Discussion)

เป็นขั้นตอนการสนทนาพูดคุยเพื่อแลกเปลี่ยนความคิด ในฐานะครูสอนภาษาที่ได้รับมอบหมายให้จัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษให้กับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นเพื่อสะท้อนให้เห็นถึงความรู้ความเข้าใจในกิจกรรมต่างๆ และสร้างเสริมความสามารถในการพูดภาษาเพื่อดำเนินกิจกรรม

3.6 ขั้นทดสอบท้ายโมดูล (Check Point)

เป็นขั้นตอนของการทดสอบต่างๆหลังจากสิ้นสุดการฝึกอบรมแต่ละโมดูลการทดสอบประกอบด้วยการทดสอบความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษการทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษทางอ้อมและทางตรง การประเมินกิจกรรมที่ได้ฝึกอบรมไปทั้ง 4 กิจกรรม และการสังเกตการส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาทักษะสังคมโดยวิทยากรผู้ช่วย 3 ท่าน

4. สร้างสื่อที่ใช้ในการฝึกอบรม คู่มือการฝึกอบรม และ เอกสารประกอบการฝึกอบรม

5. กำหนดแนวทางการประเมินหลักสูตร และพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินหลักสูตรประกอบด้วยเครื่องมือต่างๆ ดังต่อไปนี้

5.1 แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ มี 2 ฉบับ คือ แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษทางอ้อม และ แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษทางตรง

5.1.1 แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษทางอ้อม

ศึกษาวิธีและแนวทางการสร้างข้อสอบภาษาอังกฤษของ อัจฉรา วงศ์โสธร (2538) แล้วกำหนดเนื้อหาข้อสอบตามวัตถุประสงค์หลักสูตร แบบทดสอบเป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ ข้อละ 1 คะแนนมีคะแนนรวม 40 คะแนน ใช้เวลาในการทดสอบ 30 นาที แบบทดสอบฉบับนี้ได้ผ่านการหาคุณภาพของแบบทดสอบ โดยผู้วิจัยได้สร้างข้อสอบจำนวน 60 ข้อแล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ 5 ท่าน ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง IOC (Index of Item Objective Congruence) ได้ค่า ดัชนีความสอดคล้องรายข้ออยู่ระหว่าง 0.80-1.00 แล้วนำไปทดลองใช้กับนักศึกษาที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 34 คน เพื่อเลือกข้อคำถามเพียง 40

ข้อ ที่มีค่าความยากง่ายระหว่าง 0.20-0.80 มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.25 ขึ้นไป ซึ่งค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ (Reliability) จากการคำนวนโดยใช้สูตร Cronbach's Alpha Coefficient มีค่าเท่ากับ 0.903

5.1.2 แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษทางตรง

ศึกษาวิธีและแนวทางการสร้างข้อสอบภาษาอังกฤษของ อัจฉรา วงศ์โสธร (2538) แล้วกำหนดเนื้อหาข้อสอบตามวัตถุประสงค์หลักสูตรแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษทางตรง ประกอบด้วย 2 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 เป็นการสัมภาษณ์เรื่องทั่วๆไป มีคะแนนเต็ม 20 คะแนน และ ส่วนที่ 2 เป็นการให้ผู้เข้าอบรมแสดงบทบาทสมมติในสถานการณ์ของครูสอนภาษาอังกฤษที่พูดภาษาอังกฤษเพื่อจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษให้กับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยการทดสอบจะแบ่งออกเป็น 4 ช่วง คือ การพูดเกริ่นนำก่อนนำเข้าสู่กิจกรรม การพูดเพื่อแบ่งกลุ่มผู้เล่น การบอกกฎกติการวมถึงวิธีเล่น และ การประกาศผลผู้ชนะ มีคะแนนเต็ม 80 คะแนน เมื่อรวมทั้ง 2 ส่วนมีคะแนนรวมทั้งสิ้น 100 คะแนน และเพื่อความรวดเร็วในการดำเนินการสอบ ผู้วิจัยได้ใช้ห้องสอบ 4 ห้อง แต่ละห้องมีกรรมการสอบ 1 ท่านการทดสอบแต่ละรอบสามารถทดสอบนักศึกษาได้คราวละ 4 คนใช้เวลาทั้งสิ้น 8 นาทีต่อการทดสอบ 1 รอบ และเพื่อเป็นการขจัดความลำเอียงในการให้คะแนนจึงกำหนดให้นักศึกษาแต่ละคนได้รับการประเมินจากกรรมการ 2 ท่าน คือผู้วิจัยและกรรมการท่านอื่นอีก 1 ท่านดังนั้นจึงได้ถ่ายวิดีทัศน์เพื่อบันทึกการทดสอบของนักศึกษาทุกคน แล้วให้กรรมการอีก 1 ท่าน ซึ่งอาจเป็นผู้วิจัยหรือกรรมการท่านอื่นประเมินในภายหลัง นอกจากนั้นผู้วิจัยได้สร้างเกณฑ์การให้คะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษทางตรง (Speaking Rubric) เพื่อประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษใน 5 ด้าน คือ ความถูกต้องของการออกเสียงและการใช้ภาษา (Accuracy in Pronunciation and Grammar) ความเหมาะสมของการใช้ภาษา (Appropriateness) ความเป็นธรรมชาติในการพูดภาษา (Naturalness) ความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา (Fluency) และ ความสำเร็จในการทำกิจกรรม (Task Achievement)

5.2 แบบทดสอบความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

ศึกษาวิธีและแนวทางการสร้างข้อสอบภาษาอังกฤษของ อัจฉรา วงศ์โสธร (2538) แล้วกำหนดเนื้อหาข้อสอบตามวัตถุประสงค์หลักสูตร แบบทดสอบความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ เป็นข้อสอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ ข้อละ 1 คะแนนมีคะแนนรวม 40 คะแนน ใช้เวลาในการทำแบบทดสอบ 30 นาที ข้อสอบที่นำมาใช้ได้ผ่านการหาคุณภาพโดยผู้วิจัยได้สร้างข้อสอบจำนวน 60 ข้อแล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ 5 ท่าน ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง IOC ได้ค่า ดัชนีความสอดคล้องรายข้ออยู่ระหว่าง 0.80-1.00 แล้วนำไปทดลองใช้กับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน แล้วเลือกข้อคำถามเพียง 40 ข้อ ที่มีค่าความยากง่ายระหว่าง 0.20-0.80 และค่าอำนาจจำแนกมากกว่า 0.25 และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ (Reliability) โดยใช้สูตร Cronbach's Alpha Coefficient ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.862

5.3 แบบประเมินตนเองด้านทักษะสังคม

ศึกษาวิธีการสร้างแบบประเมินทักษะสังคม ตามแนวทางของ Candlin & Murphy (1987) และ ชลิดา ชวนานนท์ (2552) แบบประเมินตนเองด้านทักษะสังคมเป็นแบบประเมินตนเองเพื่อวัดความ

ตระหนักรู้ด้านทักษะสังคมแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ที่แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ ทักษะเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ (Communication Skills) แบ่งเป็นประเด็นย่อย 5 รายการ และ ทักษะในการสร้างสัมพันธภาพ (Interpersonal Skills) แบ่งเป็นประเด็นย่อย 15 รายการ โดยกำหนดให้ ระดับ 5 หมายถึง การปฏิบัติทักษะนั้นเป็นประจำ ไปจนถึง ระดับ 1 คือ ไม่เคยปฏิบัติทักษะนั้นเลย แล้วหาคุณภาพโดยนำแบบประเมินไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง IOC ได้ค่า ดัชนีความสอดคล้องรายข้ออยู่ระหว่าง 0.60-1.00 จากนั้นจึงแก้ไขและปรับปรุงจนได้แบบประเมินฉบับสมบูรณ์

5.4 แบบประเมินความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรม

ศึกษาวิธีการสร้างแบบประเมินและปรับตามแนวทางของ Nunan (1988) แบบประเมินความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรม เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ มีรูปแบบการกำหนดค่าระดับ คือ 5 หมายถึง พึงพอใจมากที่สุด จนถึง 1 หมายถึง พอใจน้อยที่สุด โดยแยกประเด็นการประเมินเป็น 6 ด้าน คือ ด้านเนื้อหา ด้านวิทยากรด้านกิจกรรมการฝึกอบรม ด้านสื่อที่ใช้ฝึกอบรมด้านการประเมินผล และ ด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการฝึกอบรม ดำเนินการตรวจสอบคุณภาพโดยนำแบบประเมินไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC ได้ค่า ดัชนีความสอดคล้องรายข้ออยู่ระหว่าง 0.60-1.00 จากนั้นจึงแก้ไขและปรับปรุงจนได้แบบประเมินฉบับสมบูรณ์

6. ตรวจสอบประสิทธิภาพหลักสูตรโดยดำเนินการดังต่อไปนี้

6.1 ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity)

ผู้วิจัยนำโครงสร้างหลักสูตรไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ทั้งนี้ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ 2 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญด้านการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษ 2 ท่าน และ ผู้เชี่ยวชาญด้านค่ายภาษาอังกฤษ 1 ท่าน ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง IOC ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องรายข้ออยู่ระหว่าง 0.60-1.00 และมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.87 แสดงว่าโครงสร้างหลักสูตรมีความตรงเชิงเนื้อหาสามารถนำไปพัฒนาต่อได้ นอกจากนั้น ผู้วิจัยได้ทำการปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญในประเด็นของ การปรับเวลาในการทดสอบทักษะการพูดทางตรง และควรเพิ่มการสังเกต เพื่อการประเมินทักษะสังคมที่ลุ่มลึกยิ่งขึ้น

6.2 ตรวจสอบความสอดคล้องและความเหมาะสมของหลักสูตรฝึกอบรม

ผู้วิจัยนำร่างหลักสูตรฝึกอบรมและเอกสารหลักสูตรไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความสอดคล้องและความเหมาะสมของหลักสูตรฝึกอบรม โดยใช้แบบประเมินแบบมาตราส่วน 5 ระดับ ซึ่งประเด็นการประเมินแบ่งตามองค์ประกอบของหลักสูตร 6 ประเด็นคือ 1) หลักการและเหตุผล 2) วัตถุประสงค์ของหลักสูตร 3) เนื้อหาสาระ 4) กิจกรรมการฝึกอบรม 5) สื่อประกอบการฝึกอบรม และ 6) การประเมินผล ผลการประเมิน พบว่า ร่างหลักสูตรมีความสอดคล้องและเหมาะสมในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\overline{X}$ =4.25, S.D.=0.34) และทุกรายการประเมินมีค่าคะแนนอยู่ระหว่าง 3.60-4.60 ซึ่งมากกว่าเกณฑ์ 3.50 ที่กำหนดไว้ทุกรายการประเมิน ถือว่าร่างหลักสูตรมีคุณภาพดีและสามารถนำไปทดลองฝึกอบรมเพื่อตรวจสอบประสิทธิภาพในช่วงศึกษานำร่อง (Pilot Study) ต่อไป

6.3 พัฒนาให้ได้หลักสูตรที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75

ผู้วิจัยได้ศึกษานำร่องโดยคัดเลือกนักศึกษาชั้นปีที่ 4 หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม จำนวน 34 คน เนื่องจากมีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจริง ผลการศึกษานำร่อง พบว่า ร่างหลักสูตรมีประสิทธิภาพ ($E_1/E_2$) เท่ากับ 77.85/76.15 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 75/75 ที่กำหนดไว้แสดงว่าหลักสูตรฝึกอบรมมีประสิทธิภาพเพียงพอที่จะนำไปใช้กับนักศึกษากลุ่มตัวอย่างได้

**ขั้นตอนที่ 3 การนำหลักสูตรไปใช้และการประเมินหลักสูตร (Curriculum Implementation & Evaluation)**

การดำเนินการในขั้นนี้ แบ่งออกเป็น 2 ระยะ คือ ระยะการนำหลักสูตรไปใช้ (Curriculum Implementation) และ ระยะการประเมินหลักสูตร (Curriculum Evaluation) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ระยะการนำหลักสูตรไปใช้ (Curriculum Implementation)

การนำหลักสูตรที่ผ่านการตรวจสอบประสิทธิภาพดังกล่าวมาข้างต้นไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2555 หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร จำนวน 38 คน ใช้เวลา 20 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 3 วัน ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2555 ซึ่ง ผู้วิจัยได้ขอความช่วยเหลือจากอาจารย์สอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษาจำนวน 3 ท่าน มาเป็นกรรมการทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษทางตรงก่อนการอบรม และเป็นวิทยากรผู้ช่วยตลอดการฝึกอบรมทั้ง 3 วัน

2. ระยะการประเมินหลักสูตร (Curriculum Evaluation)

ระยะนี้เป็นการนำผลที่ได้จากการนำหลักสูตรไปใช้กับนักศึกษากลุ่มตัวอย่างผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้ทั้งหมดมาวิเคราะห์และประมวลผล จากนั้นจึงตรวจสอบสมมติฐานเพื่อให้แน่ใจว่าหลักสูตรที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นนั้นเป็นหลักสูตรที่มีประสิทธิภาพ ดังรายการต่อไปนี้

2.1 วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามเกณฑ์ 75/75 (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2537: 496-497)

2.2 เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังฝึกอบรมด้วยหลักสูตรค่ายภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยใช้สถิติทดสอบ t แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน และคำนวนขนาดของผลโดยใช้สูตรของ Cohen (1994)

2.3 เปรียบเทียบความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษก่อนและหลังฝึกอบรมด้วยหลักสูตรค่ายภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยใช้สถิติทดสอบ t แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน และคำนวนขนาดของผลโดยใช้สูตรของ Cohen (1994)

2.4 เปรียบเทียบทักษะสังคมก่อนและหลังฝึกอบรมด้วยหลักสูตรค่ายภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยใช้สถิติทดสอบ t แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน และคำนวนขนาดของผลโดยใช้สูตรของ Cohen (1994)

2.5 วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษ โดยใช้ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและเกณฑ์การแปลความหมาย

**สรุปผลการวิจัย**

จากการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลจาการทดลองภาคสนามสามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตร ได้แก่ หน้าที่ภาษาที่จำเป็นสำหรับครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กิจกรรมสำหรับค่ายภาษาอังกฤษ ทักษะสังคมที่จำเป็นสำหรับครูสอนภาษาอังกฤษ และ เนื้อหาสาระที่เกี่ยวกับประชาคมอาเซียนและประเทศสมาชิก ตลอดจนพบว่า กลุ่มตัวอย่างประเมินตนเองด้านความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น

2. หลักสูตรค่ายภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ ($E_1/E_2$) เท่ากับ 81.12/80.90 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 75/75 ที่กำหนดไว้ แสดงว่าเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1

3. หลักสูตรค่ายภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.1 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังฝึกอบรมด้วยหลักสูตรค่ายภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ได้ผลปรากฏดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย ($\overline{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าทดสอบ t ของคะแนนจากการทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังฝึกอบรม

| ทักษะการพูด | $\overline{X}$ | S.D. | t | p | Effect Size |
|---|---|---|---|---|---|
| ก่อนอบรม | 64.84 | 6.71 | -19.321 | 0.000 | 2.643 |
| หลังอบรม | 83.00 | 7.03 | | | |

จากตารางที่ 1 สรุปได้ว่า คะแนนจากการทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังฝึกอบรม ($\overline{X}$= 83.00, S.D. = 7.03) สูงกว่าก่อนฝึกอบรม ($\overline{X}$= 64.84, S.D. = 6.71) และผลการเปรียบเทียบด้วยค่าสถิติ t พบว่า คะแนนเฉลี่ยของทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังฝึกอบรมสูงกว่าก่อนฝึกอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (t = -19.321, p = 0.000) แสดงว่าการฝึกอบรมช่วยให้นักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น และมีขนาดของผล เท่ากับ 2.643 หมายความว่ามีผลขนาดใหญ่มาก แสดงว่าเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2

3.2 ผลการเปรียบเทียบความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษก่อนและหลังฝึกอบรมด้วยหลักสูตรค่ายภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ได้ผลปรากฏดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย ($\overline{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าทดสอบ t ของคะแนนจากการทดสอบความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังฝึกอบรม

| ความรู้ด้านกิจกรรมค่ายฯ | $\overline{X}$ | S.D. | t | p | Effect Size |
|---|---|---|---|---|---|
| ก่อนอบรม | 46.18 | 6.03 | -20.794 | 0.000 | 3.901 |
| หลังอบรม | 77.76 | 10.16 | | | |

จากตารางที่ 2 สรุปได้ว่า คะแนนจากการทดสอบความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังฝึกอบรม ($\overline{X}$= 77.76, S.D. = 10.16) สูงกว่าก่อนฝึกอบรม ($\overline{X}$= 46.18, S.D. = 6.03) และผลการเปรียบเทียบด้วยค่าสถิติ t พบว่าคะแนนเฉลี่ยของความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังฝึกอบรมสูงกว่าก่อนฝึกอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (t = -20.794, p = 0.000) แสดงว่าการฝึกอบรมช่วยให้นักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษสูงขึ้น และมีขนาดของผล เท่ากับ 3.901 หมายความว่ามีผลขนาดใหญ่มาก แสดงว่าเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3

3.3 ผลการเปรียบเทียบทักษะสังคมก่อนและหลังฝึกอบรมด้วยหลักสูตรค่ายภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ได้ผลปรากฏดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย ($\overline{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าทดสอบ t ของความตระหนักรู้ด้านทักษะสังคมของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังฝึกอบรม

| ทักษะสังคม | การประเมิน | $\overline{X}$ | S.D. | t | p | Effect Size |
|---|---|---|---|---|---|---|
| ทักษะเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ | ก่อนอบรม | 3.87 | 0.35 | -3.283 | 0.002 | 0.721 |
| | หลังอบรม | 4.39 | 0.05 | | | |
| ทักษะเพื่อการสร้างสัมพันธภาพ | ก่อนอบรม | 4.22 | 0.19 | -2.696 | 0.009 | 0.695 |
| | หลังอบรม | 4.56 | 0.16 | | | |
| โดยรวม | ก่อนอบรม | 4.14 | 0.28 | -3.137 | 0.002 | 0.646 |
| | หลังอบรม | 4.52 | 0.15 | | | |

จากตารางที่ 3 สรุปได้ว่า คะแนนจากประเมินความตระหนักรู้ด้านทักษะสังคมของนักศึกษาหลังฝึกอบรมโดยรวม ($\overline{X}$= 4.52, S.D. = 0.15) สูงกว่าก่อนฝึกอบรม ($\overline{X}$= 4.14, S.D. = 0.28) และผลการเปรียบเทียบด้วยค่าสถิติ t พบว่าคะแนนเฉลี่ยของความตระหนักรู้ด้านทักษะสังคมของนักศึกษาหลังฝึกอบรมสูงกว่าก่อนฝึกอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (t = -3.137, p = 0.002) แสดงว่าการฝึกอบรมช่วยให้นักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีทักษะสังคมสูงขึ้น และมีขนาดของผล เท่ากับ 0.646หมายความว่ามีผลขนาดใหญ่ เมื่อพิจารณาทักษะกลุ่มย่อย พบว่าคะแนนเฉลี่ยของความตระหนักรู้ในทักษะสังคมของนักศึกษาก่อนและหลังการฝึกอบรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งกลุ่มทักษะเพื่อการสื่อสารอังกฤษ (t = -3.283, p = 0.002) และกลุ่มทักษะเพื่อการสร้างสัมพันธภาพ (t = -2.696, p = 0.009) แสดงว่าเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 4

3.4 ผลการศึกษาความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษของนักศึกษาพบว่านักศึกษามีความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรมในระดับมากที่สุดทุกประเด็นการประเมิน มีคะแนนการประเมินในภาพรวมเฉลี่ยเท่ากับ 4.69 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.20 จึงสรุปได้ว่านักศึกษามีความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นในระดับมากที่สุด และจากการศึกษาความพึงพอใจทั้ง 6 ด้าน พบว่า ด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการฝึกอบรมมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ($\overline{X}$ = 4.78, S.D. = 0.09) รองลงมาได้แก่ ด้านกิจกรรมการฝึกอบรม ($\overline{X}$ = 4.73, S.D. = 0.23) ด้านวิทยากร ($\overline{X}$ = 4.71, S.D. = 0.19) ด้านการประเมินผล ($\overline{X}$= 4.66, S.D. = 0.19) ด้านเนื้อหา ($\overline{X}$ = 4.66, S.D. = 0.20) และด้านสื่อที่ใช้ในการฝึกอบรม ($\overline{X}$= 4.62, S.D. = 0.25) ตามลำดับ

**อภิปรายผล**

ผลการวิจัยข้างต้นสามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. จากการนำหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ และทักษะสังคม สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ไปทดลองใช้ พบว่า หลักสูตรมีประสิทธิภาพเท่ากับ 81.12/80.90 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 75/75 ที่ตั้งไว้มาก ทั้งนี้อาจด้วยเหตุผล หลายประการ อาทิ การศึกษาข้อมูลพื้นฐานที่สะท้อนถึงความจำเป็นและความต้องการของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างตามแนวคิดของ Graves (2000) Richard (2001) และ Nunan (1998) ที่เสนอว่าการพัฒนาหลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษต้องวิเคราะห์ความต้องการความจำเป็น (Needs Assessment) ของผู้เกี่ยวข้อง เพื่อนำมากำหนดเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของหลักสูตร นอกจากนั้นผู้วิจัยได้ดำเนินการพัฒนาหลักสูตรอย่างเป็นระบบ และในการพิจารณาคัดเลือกและเรียงลำดับเนื้อหาสาระ ได้ใช้แนวทางการคัดเลือก ของ Ornstein & Hunkins (1993: 237-241) โดยคัดเลือกเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับประชาคมอาเซียน (ASEAN Community) และประเทศสมาชิก เพื่อเตรียมความพร้อมให้นักศึกษามีความรู้ ความเข้าใจและตระหนักในความเป็นอาเซียนมากยิ่งขึ้น โดยคำนึงถึงองค์ประกอบของภาษา และ สถานการณ์ในการสื่อสาร การคัดเลือกรูปแบบการจัดกิจกรรม การออกแบบสื่อการสอนที่เหมาะสมตามแนวทางของ Tomlinson (1998) และมีการวางแผนการประเมินผลที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์หลักสูตร นอกจากนั้นเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยทุกชิ้นได้ผ่านการตรวจสอบประสิทธิภาพเพื่อให้แน่ใจว่าหลักสูตรฝึกอบรมที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพ

2. นักศึกษามีทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังฝึกอบรมสูงกว่าก่อนฝึกอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีผลขนาดใหญ่มากนั้น อาจเป็นเพราะผู้วิจัยได้วางแผนการประเมินผลที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์หลักสูตร กอรปกับการทดสอบทักษะการพูดทางตรงท้ายโมดูลที่ผู้วิจัยกำหนดให้ผู้เข้าอบรมแสดงบทบาทสมมติในสถานการณ์ของครูสอนภาษาที่พูดภาษาอังกฤษเพื่อจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษให้กับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในแต่ละโมดูลถึง 5 โมดูลนั้น เป็นการเปิดโอกาสให้นักศึกษาเลือกใช้ภาษาได้อย่างอิสระ ถือเป็นการฝึกฝนการพูดภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่องในสถาณการณ์ที่สมจริงทั้งนี้สอดคล้องกับแนวคิดของ (Harmer, 1991) ที่กล่าวว่า กิจกรรมเพื่อการสื่อสารควรให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาในลักษณะที่สมจริงคล้ายกับการสื่อสารที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันอย่างมีเป้าหมาย ซึ่งผู้เรียนสามารถเลือกใช้ภาษาได้อย่างอิสระ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เกศสุดา ปงลังกา (2550) ที่พบว่ากิจกรรมบทบาทสมมติโดยการสร้างสถานการณ์จำลองในการใช้ภาษาที่คล้ายคลึงกับชีวิตจริงสามารถพัฒนาสมรรถภาพในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Competency) ได้ อีกทั้งในการฝึกอบรมทั้ง 3 วัน ทั้งผู้วิจัยและวิทยากรผู้ช่วย ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารกับนักศึกษาตลอดเวลา และกำหนดให้นักศึกษาที่เข้าอบรมต้องใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติกิจกรรมทุกกิจกรรมซึ่งตรงกับ ณัฐกานต์ ผ่อนลำเจียก (2546) ที่กล่าวว่าผู้สอนภาษาอังกฤษควรใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารในการสอนทักษะการพูด

3. จากผลการวิจัยที่พบว่านักศึกษามีความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษหลังฝึกอบรมสูงกว่าก่อนฝึกอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีผลขนาดใหญ่มากนั้น อาจเป็นเพราะ รูปแบบการฝึกอบรมนั้นเป็นลักษณะของโมดูลที่แบ่งเป็น 5 โมดูล มีกิจกรรมภาษาที่หลากหลาย ถึง 20 กิจกรรม ตามหลักการของ

การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity Based Learning) ที่ว่าควรเลือกใช้กิจกรรมที่หลากหลาย อาทิ เกม บทกลอน การวาดภาพ การร้องเพลง การถกเถียงเพื่อหาข้อยุติ และ การแสดงบทบาทสมมติ (Shahid, Abid and Afifa, 2005) ที่เน้นให้ผู้เข้าร่วมฝึกอบรมมีส่วนร่วมในกิจกรรม และได้ทดลองฝึกปฏิบัติกิจกรรมอย่างจริงจัง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Nayak & Rao (2002) ที่กล่าวว่า ยิ่งผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมมากเท่าใดการเรียนรู้ย่อมเกิดขึ้นมากเท่านั้น

4. จากผลการวิจัยที่พบว่านักศึกษามีทักษะสังคมหลังฝึกอบรมสูงกว่าก่อนฝึกอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั้นอาจเป็นเพราะ ผู้วิจัยออกแบบกิจกรรมการฝึกอบรมที่เน้นให้มีการทำงานเป็นกลุ่มหรือคู่ทุกกิจกรรมขึ้น ตามแนวคิดในการแบ่งกลุ่มในการเรียนการสอนภาษาของ Brown (2001) ที่แนะนำ เทคนิคในการแบ่งผู้เรียนเพื่อการเรียนภาษา โดยให้ทำกิจกรรมเป็นคู่หรือกลุ่มเพื่อให้ทุกคนในกลุ่มและทุกกลุ่มมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม และมีการจัดกลุ่มใหม่ทุกครั้งที่เริ่มต้นกิจกรรมใหม่เพื่อให้ผู้เข้ารับการอบรมได้สร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้คนมากมายและเกิดการพัฒนาทักษะสังคมขึ้น (Grandin, 2001) และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ชลิดา ชวนานนท์ (2552) ที่พบว่า โปรแกรมกิจกรรมกลุ่มช่วยให้นักเรียนมีทักษะสังคมสูงขึ้น อย่างไรก็ดีหากพิจารณาขนาดของผลของการพัฒนาทักษะสังคม พบว่ามีผลขนาดใหญ่เท่านั้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ การมีเวลาในการฝึกอบรมมีจำกัดเพียง 3 วัน ทำให้ไม่สามารถพัฒนาทักษะสังคมได้มากเท่าที่ควร ดังที่ สุขุมาล เกษมสุข (2535) กล่าวไว้ว่า ต้องฝึกฝนทักษะสังคมเป็นระยะเวลานานพอสมควรจึงจะพัฒนาได้ อีกทั้งผู้วิจัยมุ่งหวังให้ผู้เข้าอบรม ได้ปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาที่หลากหลายและมากมาย จนทำให้มีเวลาในการทำแต่ละกิจกรรมน้อยจนไม่สามารถกำหนดแนวทางในการแนวทางในการพัฒนาทักษะสังคมได้ชัดเจนเท่าที่ควร

5. จากผลการวิจัยที่พบว่านักศึกษามีความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรมในระดับมากที่สุดทุกประเด็นการประเมินทั้ง 6 ด้าน และด้านที่มีความพึงพอใจสูงที่สุดได้แก่ประโยชน์ที่ได้รับจากการฝึกอบรม โดยเฉพาะประเด็นของการได้พัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษนั้นอาจเป็นเพราะการฝึกอบรมมีการทดสอบท้ายโมดูล ซึ่งผู้เข้าอบรมต้องพูดภาษาอังกฤษเพื่อจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษในแต่ละโมดูล ดังนั้นการฝึกอบรม 5 โมดูลจึงเปิดโอกาศผู้เข้าอบรมได้ฝึกพูดถึง 5 ครั้ง ส่วนด้านที่มีความพึงพอใจรองลงมาได้แก่ด้านกิจกรรมการฝึกอบรมอาจเนื่องจากกิจกรรมฝึกอบรมเป็นกิจกรรมที่เหมาะกับค่ายภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยคัดสรรกิจกรรมที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้และใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติในบรรยากาศที่ผ่อนคลาย จึงก่อให้เกิดความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับ อาริน สะอีดี และ สุรัยยา สุไลมาน (2551) และ Lochana & Deb (2006) อีกทั้งมีการจัดเรียงลำดับเนื้อหาสาระและการใช้ภาษาในการทำกิจกรรมที่เรียงลำดับจากง่ายไปสู่ยาก สอดคล้องกับแนวคิดของ Graves (2000) อย่างไรก็ตามรายการที่นักศึกษามีค่าเฉลี่ยของความพึงพอใจต่ำที่สุดคือกำหนดระยะเวลาเหมาะสมกับรูปแบบกิจกรรมทั้งนี้อาจเป็นเพราะกิจกรรมทางภาษาบางกิจกรรมเปิดโอกาสให้นักศึกษาร่วมวางแผนพูดคุยปรึกษาหารือเป็นภาษาอังกฤษกับสมาชิกในกลุ่มเพื่อการฝึกฝนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอย่างแท้จริงตามที่ Thornbury (2005) กล่าวไว้ และ Lynch (1996) เสริมว่าการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พูดจริงจะนำไปสู่การพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารในชีวิตจริงได้อย่างไรก็ดีกิจกรรมที่เอื้อต่อการฝึกพูดภาษาอังกฤษย่อมเสียเวลามากจนบางครั้งทำให้ใช้เวลาเกินกว่าที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ในตารางฝึกอบรม

**ข้อเสนอแนะ**

**ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้**

1. จากผลการวิจัยที่พบว่าหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษที่พัฒนาขึ้นสามารถพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษและทักษะสังคมให้กับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้ ดังนั้นสถาบันระดับอุดมศึกษาที่ผลิตครูภาษาอังกฤษ ควรนำหลักสูตรไปใช้ ทั้งนี้ควรศึกษารายละเอียดของหลักสูตรเพื่อให้เกิดความเข้าใจและอาจนำไปปรับใช้กับครูประจำการที่สอนภาษาอังกฤษในระดับต่างๆเพื่อขยายผลในวงกว้างยิ่งขึ้น

2. หลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเป็นหลักสูตรระยะสั้นใช้เวลาฝึกอบรม 3 วัน ดังนั้นจึงควรระมัดระวังเรื่องเวลาในการปฏิบัติแต่ละกิจกรรมให้เป็นไปตามกำหนดการ อย่างไรก็ตามหลักสูตรฝึกอบรมแบ่งย่อยเป็น 5 โมดูล ดังนั้นอาจขยายเวลาฝึกอบรมเป็น 5 วัน เพื่อให้มีเวลาทำกิจกรรมมากยิ่งขึ้น

3. วิทยากรฝึกอบรมและวิทยากรผู้ช่วยควรเป็นอาจารย์สอนภาษาอังกฤษระดับอุดมศึกษาหรือชาวต่างชาติเจ้าของภาษาที่มีความรู้ ความเข้าใจในการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษที่เน้นการเรียนรู้ในบรรยากาศที่ผ่อนคลายและสนุกสนานและควรสามารถกระตุ้นให้ผู้เข้าอบรมมีส่วนร่วมในกิจกรรม

**ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป**

1. ควรมีการวิจัยเพื่อพัฒนาหลักสูตรที่เน้นการบูรณาการ ทักษะเพื่อการสื่อสาร 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน สำหรับนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ

2. ควรมีการวิจัยเพื่อศึกษาในเชิงเปรียบเทียบระหว่างนักศึกษาที่ผ่านการฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษกับนักศึกษาที่ไม่ได้ผ่านการฝึกอบรม และศึกษาการนำไปประยุกต์ใช้ขณะฝึกปฏิบัติวิชาชีพครู

3. ควรมีการวิจัยเพื่อพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานโดยมุ่งศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

**เอกสารอ้างอิง**

**ภาษาไทย**

กระทรวงศึกษาธิการ. แผนพัฒนาการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ฉบับที่สิบเอ็ด พ.ศ. 2555 – 2559. สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ. เข้าถึงเมื่อ 18 พฤศจิกายน 2555 เข้าถึงได้จาก http://www.plan.ru.ac.th/strategy/data/education_evelopement_55-59.pdf.

_____. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย, 2551.

เกศสุดา ปงลังกา. “การศึกษาการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5.” สารนิพนธ์ ศศ.ม.(การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2550.

ชัยยงค์ พรหมวงศ์. เอกสารชุดวิชาสื่อการสอน ระดับประถมศึกษา หน่วยที่ 8–15. พิมพ์ครั้งที่ 2. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2537.

ชลิดา ชวนานนท์. “ผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อทักษะทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1สาธิต โรงเรียนมหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา” วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิตสาขาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา, 2552.

ณัฐกานต์ ผ่อนลำเจียก. “ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาฝึกหัดครูชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษในสถาบันราชภัฏเขตภาคตะวันตก.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2546.

ธัญญลักษณ์ วีระสมบัติ. “การเตรียมความของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาเพื่อรองรับการเป็นประชาคมอาเซียน.” มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. 12 กุมภาพันธ์ 2555. เอกสารประกอบการบรรยายที่มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่, 2555.

บำรุง โตรัตน์. การออกแบบงานวิจัยสาขาภาษาศาสตร์ประยุกต์. นครปฐม: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2534.

ปาจรีย์ นิพาสพงษ์. “ระดับและรูปแบบความตระหนักเชิงวัจนปฏิบัติศาสตร์ของผู้เรียนภาษาอังกฤษชาวไทยและเจ้าของภาษาชาวอเมริกัน.” Veridian E-Journal, SU Vol.4. No.1 May- August, 2011.

สุขุมาล เกษมสุข. การสอนทักษะทางสังคมในชั้นประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2535.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. การศึกษาสภาพปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2549.

สมเกียรติ อ่อนวิมล. “บันทึกอาเซียน | ASEAN DIARY : การใช้ภาษาอังกฤษและภาษาอื่นในภูมิภาคกับอนาคตของไทยในอาเซียน [1].” เดลินิวส์ (13 กรกฎาคม 2554).

อัจฉรา วงศ์โสธร. แนวทางการสร้างข้อสอบภาษา.กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.

อาริน สะอีดี และ สุรัยยา สุไลมาน. “การประเมินกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ เจตคติต่อการเรียนต่อการเรียนภาษาอังกฤษและความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 5 ในจังหวัดปัตตานีที่มีต่อกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ.” วารสารวิชาการคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์: ปีที่ 4 ฉบับที่ 1 ม.ค. - มิ.ย. 2551.

อริสรา ธนาปกิจ. “คนไทยไร้ความกล้า ส่งผลพูดภาษาอังกฤษรองบ๊วยโลก.” เดลินิวส์ (22 พฤศจิกายน 2555).

**ภาษาต่างประเทศ**

Brown, D. H. Teaching by Principles.An Interactive Approach to Language Pedagogy. Englewood Cliffs: Prentice Hall, 2001.

Cohen, A. D. Assessing Language Abilityin the Classroom. 2nd ed. Boston: Heinle and Heinle, 1994.

Elmore, R. and Burney, D. Investing in Teaching Learning. In L. Darling-Hammond & G. Sykes (Eds). Teaching as a Learning Profession. San Francisco: Jossey-Bass, 1999.

Frey,K. B. Developing a Model Curriculum in Surgical Technology. Accessed 26 November 2011. Available from http://www.ast.org/pdf/CurrPlan_Dev.pdf., 2011.

Garton, M. S., Miltenberger, M., and Pruett, B. Does 4-H Camp Influence Life Skill and Leadership Development?. Accessed 14 August 2011. Available from http://www.joe.org/joe/2007august/a4.php., 2007.

Candlin, C.N., and Murphy, D. Language learning tasks. Englewood Cliffs, N.J.: Prentice Hall International, 1987.

Grandin, T. Teaching Tips for Children and Adults with Autism. [online]. Accessed 5 May 2012. Available from http://www.autism.org/temple/tips.htm., 2001.

Graves, K. Designing Language Courses: A guide for teachers. Boston, MA: Heinle & Heinle, 2000.

Harmer, Jeremy. The Practice of English Language Teaching. New York: Longman Publishing, 1991.

Lochana, M., and Deb, G. Task Based Teaching: Learning English without Tears. Accessed 19 January 2011. Available from http://www.asian-efl-journal.com/Sept_06_ml&gd .php., 2006.

Lynch, T. Communication in the Language Classroom. Oxford: Oxford University Press, 1996.

Nayak, A. K., and Rao, V. K. Classroom Teaching Methods and Practices. New Delhi: Nangia & A.P.H. Publishers, 2002.

Nunan, David. Syllabus Design. Oxford University Press, 1996.

_____. The Learner-Centred Curriculum. A Study in Second Language Teaching. Cambridge: Cambridge University Press, 1988.

Ornstein, A. C., and Hunkins, F. P. Curriculum Foundations Principles and Issues. Boston: Allynand Bacon, 1993.

Richards, J.C. Teaching Listening and Speaking From Theory to Practice. Cambridge: Cambridge University Press, 2008.

Shahid, M., Abid, H., and Afifa, M. "Comparison of Impact of Activity Based and Traditional Methods of Teaching on Achievement in Mathematics." Bulletin of Education & Research. December 2005, Vol.27, No.2, pp.57-64, 2005.

Thornbury, S. How to Teach Speaking. In Harmer, J. (ed.). Harlow, Essex: Longman, 2005.

Tomlinson, B. Material Development in Language teaching. Cambridge: Cambridge University Press, 1998.

Ur, Penny. A Course in Language Teaching: Practice and Theory. Cambridge: Cambridge University Press, 1996.